

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 — Για ποῦ ;
 — Δὲν ξέρω... Γιὰ τὴ Μασσαλία
 κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Αἴγυπτο, στὴν
 Ἰταλία, στὴν Ἑλλάδα...
 — Ὁ Ζακ εἶνε σύμφωνος μα-
 ζι σου ;
 — Ἐντελῶς σύμφωνος.
 — Ἐξέρας ὅτι μὲχρι τῆς ἐκδόσεως
 τοῦ διαζυγίου μπορεῖ ὁ Ἐρνέστος

ἀν θέλῃ νὰ σὲ πάρῃ και διὰ τῆς βίας ἀκόμη πῶς ;
 — Τὸ ξέρω. Μι εἶναι βεβαίη πὼς δὲν θὰ το κάμῃ. Γνωρίζω
 καλά τὸν Ἐρνέστο...
 — Μακάρι νὰ γίνῃ ἔτσι. Ἄν και φοβοῦμαι...
 — Φοβάσαι ;
 — Ναι. Λιάνα, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολὺ, πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ
 δὲν θάξῃ καλὸ τέλος. Ὁ Ἐρνέστος εἶνε πολὺ ἀπειθασιμένος. Δὲν

ξέροι κανεὶς τί μπορεῖ νὰ κάμῃ στὴν ἀτελειά του. Ἐνόμιζα κι'
 ἐγώ, τὸ ὁμολογῶ, πως ὅταν μαθῇ τὸν ἔρωτά σου, θὰ σὲ μισηθῇ.
 θὰ παγώτῃ ἡ καρδιά του, δὲν θὰ θαλῆσῃ να σ' εἶ πει. Φοβοῦ-
 μαι ὁμως ὅτι συνέβῃ τὸ ἀντίθετο. Σ' ἀγαπᾷ ὅσῳ τρελλός ! Κι' ὁ
 φόβος μῆτος σ' χαίρει γιὰ πάντα τὸν ἐγὼς χίρει ἄνω κάτω. Ἐνας
 ἀνθρώπος τόσο ἀπειθασιμένος, Λιάνα, ἵνα ἱκανός γὰ ὄλα...
 — Ἀγαπητὴ μου, μὴ μοῦ σπαρώσῃς τὴν καρδιά. Ἐξέρω πόσο
 ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὴν εὐτυχία μου. Καταλαβαίνω ἀκόμη τὸν σπα-
 ραγμὸ τοῦ Ἐρνέστου. Τὸν λυποῦμαι. Μὰ τί θές νὰ κάμω τώρα ;
 Πές μου...

Ἐλὶ τέλος ἴπα τὴν κόμητσα νὰ πῇ στὸν
 Ἐρνέστο ὅτι δὲν με ἴδῃ. Τὴν π οσκάλεσα θεο-
 υιά. Ἄν τοῦ τὸ ἔλεγε αὐτὸ θὰ ζητούσε να μὰ-
 θῇ ποῦ εἶμαι. Θὰ τὴν σενοχωρῶσε. Θὰ τὴν
 ἐξεβίση ἔως πάνω στὴν ἀτελειά του.

Ἡ κόμητσα εἶνε διαταγμὸς ἀνεπίκου.
 — Νὰ τοῦ πῶ πὼς δὲν με εἶδα ; Μὴ ρώτησε
 στενωχρωμένη. Λεῖω ὁμως τόση ὄρα ! Πὼς
 να τοῦ δικαιολογηθῶ ; Θὰ με περιμένῃ στὸ
 σπίτι...
 — Δὲν ξέρω. Ἐγὼ τὴν ἀπαίτηση αὐτὴ ἐκ
 μέρους σου. Μὴ τοῦ πῆς ποῦ βρίσκεσαι. Δικαιο-
 λογησοῦ πὼς ἔτρεξε, τόση ὄρα ζητώντας με
 παντοῦ. Εἶμαι βεβαίη πὼς θὰ το κάμῃ.

Ἡ κόμητσα μοῦ τὴν ὑποσχέθηκε στὸ τέλος.
 — Ἔοτω, μοῦ εἶπε. Εἶμαστε σύμφωνοι.
 — Δὲν θὰ τοῦ πῆς λέξι.
 — Ὁχι.
 — Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου ! Ἄν ἤξερες
 πόσο με ὑποχρεώνεις !.

Ἡ κόμητσα μοῦ ἐφίξε τὸ χέρι συγκινημένη
 και μοῦ εἶπε :
 — Πότε θὰ ἰδωθοῦμε πάλι ;
 — Ποτε θὰ ἰδωθοῦμε ; Τί ἔννοεις ;
 — Δὲν φεύγεις οὕτως ;
 — Ἄ ! ναί... Ἐξέρω ! Πόσο εἶναι ζαλισμέ-
 νη ! Ἐχεις δίκιο. Φεύγω τὸ πρωί. Και μοῦ
 φαίνεται αὐτὸ ὅσῳ ψέμμα... Πρέπει ὁμως να φύ-
 γω. Και θὰ ξαναἰδωθοῦμε πολὺ γρήγορα, εἴ-
 μαι βεβαίη...

— Τὸ ἐλπίζω Λιάνα. Ἐλπίζω ἀκόμα πὼς
 θὰ μοῦ γράφεις. Και τώρα χαιρῶ...
 Ἀγκαλιαστήκαμε και φιλιθῆκαμε μ' ἀγάπη. Τὰ μάτια μου γέ-
 μιαν ἀλάρινα. Ἡ κόμητσα ἦταν ἐπίσης πολὺ συγκινημένη...
 — Ὅταν ἐφυγε ἔπεσα σ' ἕνα κάθισμα κι' ἄρχισα να κλαίω. Ὁ
 Ζακ ὁλῆς μῆκε και με εἶδε ταράχτηκε και ἔπεσε στὰ γόνατά μου.
 — Λιάνα, ἀγάπη μου ! Τί ἔχεις, τί σου συμβαίνει ; Ἦταν ἐδῶ
 ἡ κόμητσα, μοῦ τὸ εἶπαν. Δὲν μῆλῃα γιὰ νὰ μὴ σὰς ἐνοχλῶσω.
 — Ἐξήγησα στὸν Ζακ τί συνέβῃ και τὸν καθήσυχασα μέσα στὴν
 ἀγκαλιά μου, γμιζοντάς τον φιλιῶ...
 Και τώρα ἡ ὄρα εἶνε περασμένη.
 Πρέπει νὰ κοιμηθῶ λίγο.

Και πρωί πρωί ἀντίο παλῆ μου ζωή !. Ἄντιο Παρίσι !.
 Φεύγω γιὰ τὸ ἀγνωστον, γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὴν γαλήνη...
 (Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς κόμητσης Ρ...)

(Μεσάνυχτα)

Γόρισα σπῆτι και βοήκα τὸν κ. Σαβᾶς νὰ με περιμένῃ με τρο-
 μερὴ ἀνυπομονησία. Μόλις μ' ἀντικρούσε ἔτρεξε κοντά μου
 ἀνήσυχος.
 — Τὴν εἶδατε ; με ρώτησε με συγκινημένη φωνή.
 Ἐξέ μου !. Πόση ἀγωνία οἰσθάνθηκα αὐτὴ τὴ στιγμή !.
 Τὴ ἔτρεπε νὰ τοῦ ἀπαντήσω ;
 Νὰ τοῦ πῶ ψέμματα βέβαια. Εἶχα δώσει τὸ λόγο μου στὴ Λιά-
 να. Ἐτρεπε νὰ τὸν κρατήσω.
 Ἐκύττειλα λιγὸν τὸν κ. Σαβᾶς κατὰ μτα και τοῦ εἶπα :
 — Δὲν κατόρθωσα νὰ κάμω τίποτα δυστυχῶς, φίλε μου. Εἶνε

ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσο ἔτρεξα. Ἐπῆγα παντοῦ... Φτωχέ
 μου φίλε !.

Ὁ κ. Σαβᾶς ἔγινε πολὺ χλωμός, τὰ μάτια του θόλωσαν, στη-
 ρίχτηκε ἀπὸ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.
 — Δὲν τὴν εἶδατε ; τοαύλιος. Δὲν μπορέσατε νὰ τὴν βοήθητε ;
 — Μὴν ἀπειθασιεθε ἔτσι φίλε μου. Ποιὸς ξέρει τί συμβαίνει
 πραγματικῶς. Ἀβίω, εἶμαι βεβαίη, πὼς ἡ Λιάνα θύθη μόνη τῆς
 σπῆτι... Ἄνεξ ὄρας μόνον ἀκόμα ὅς τὸ πρωί. Παρηγορηθῆτε...
 Ἀβίω, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, θὰ τ' ἐξομῶ μαζῆ...
 Ὁ κ. Σαβᾶς ἦταν ἐξαιρετικὰ λυπημένος. Σωριάτικη σὲ μιὰ
 πολτόρνα, δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ... Φανόταν ἀφρημένος, τὰ
 χέρια του ἔτρεμαν... Το σαγόνι του ἀνεβοκατεβαίνει σὰν νὰ τὸν
 σεντάρησῃ δυνατὰ ὀργη...

Αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ σφιγγεται, μπρὸς στὸ θέαμα
 αὐτοῦ. Τι μπορούσα ὄμως νὰ τοῦ κάμω ;
 Κἀθήνα πλάι του και προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω :
 — Ἦσωνάσε.. Μὴ κανεὶς ἔτσι... Φαντῆ ἀντρέας...
 Ὁ κ. Σαβᾶς κούνησε τὸ κεφαλι του και μουρμουρίσε θλιβερά :
 — Να φωνᾷ ἀντρέας ; Μὰ εκ. ἔνος ποῦ χτυπήθηκε ἀπὸ τὴν συμ-
 φορᾶ αὐτὴ, ἐλείνος ποῦ ἐποφρονῆ αὐτὴ τὴ στιγμή ! Ἦνε ὁ ἀντρέας
 ἀκριβῶς. Ναι, κυρία κόμητσα. Γιατί να σὰς τὸ κρύψω ; Ὑποφέ-
 ρω πολὺ. Φίβ ὄσαι τρομερὰ γιὰ τὸν ἔαυτο μου...
 — Κι' ὄμως δὲν εἶσθε ἀκόμα βεβαίος γιὰ τίποτε... Ἄν συνέβῃ
 κάτι στὴ Λιάνα κ' ἔμεινε σὲ κανένα φιλικὸ σπίτι ; Δὲν ἐλόφθησα
 βεβαίη να τρέξῃ παντοῦ... Ἄν αὐμο γυρίση ; Και εἶμαι βεβαίος
 πως ἔτσι θὶ γινῇ...

Ὁ κ. Σαβᾶς σηκώθηκε ἐπάνω και προχώρησε μερικὰ βή-
 ματα πὸς τὴν πόρτ, τρικλιζοντας.
 — Φύγετε κ. Σαβᾶς ; τὸν ὠμίηνα.
 — Ναι, κ. κόμητσα, φεύγω. Πιγαίνω νὰ κρύ-
 ψω τὸ αἴ χος μου και τὴν ντροπὴ μου !
 — Ὁ, σὰς ; παρακαλῶ, μὴ το λέτε οὕτω...
 Εἶδε, ἔξωφρα τὰ μάτια του να βουρῶ-
 νουν. Ἦταν ἔομος νὰ ξεσπάσῃ σὲ κλυμῶν.
 Για νὰ μὴ τον δω νὰ κλαίει μεθύφιξε βουβά
 τὸ χέρι και κατεβηκε γρήγορα - γρηγορα τὴν
 σκάλα.

— Ἐτρεξα κατόπιν του, τοῦ ἔσφιξα μιὰ ἀ-
 κόρη φορὰ το χέρι, τοῦ μίλησα με ἄλωσύνη,
 προσπάθησα νὰ τὸν ἐμψυχώσω... Μὰ ἀλλοῦμινο !
 Ὁ κ. Σαβᾶς ἦταν ἀφανταστα λυπημένος, ἡ
 ἀπειθία του δὲν περνούσε με καμμία παρη-
 γορᾶ...
 Τὸν παρεκάλεσε νὰ γυρίσῃ σπῆτι του με τὸ
 αὐτοκίνητο μου.
 — Χαίρετε κ. Σαβᾶς, τοῦ εἶπα στέκοντας
 μπρὸς στὴν πόρτα τὸ αὐτοκίνητο και ἐλαθὸ-
 ζιντάς τον νὰ μῆ μῆσα. Μὴ βάζεσθε τοσο...
 Θα φύγετε. Ἡ ὄρα εἶνε ἀλλωστε περιμένῃ.
 Ἐἶλω ὄμως να μὴ ὑποσχεθῆτε προηγουμένως
 ὅτι θὰ ἔχετε τὴν ὑπόσωνή ὄ. τὸ πρωί ὅτι θὰ
 περιμένειτε, ὅτι δὲν θὰ κάμετε καμμιὰ ἀπε-
 ρισκηνία...
 Ὁ κ. Σαβᾶς μοῦ εἶπε χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ
 κεφάλι του :
 — Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, κόμητσα...
 — Σ' εὐχαριστῶ ! Και ἴωρα κοληνήχτια, φί-
 λε μου... Κι' ἐλπίζετε... ἐλπίζετε...
 Μπήκε κατόπιν στὸ αὐτοκίνητο κι' ἐφυγε.
 Ἄνερθεκα ἄμεσας ἐπάνω και πρὶν ἀρχίσω νὰ γράφω σκέφθη-
 κα ὄρα πολλή.

Τὴ θ' ἀγογίνονταν ἀλήθεια ; Ἡ Λιάνα ἔτρεπε τὸ πρωί. Ὁ κ.
 Σαβᾶς θὰ τὸ ἐκαταλόβαινε. Και τότε ;... Τί σῆσι θὰ τηρούσε ;
 Φοβοῦμαι τόσο πολὺ γιὰ τὸν ἀνθρώπο αὐτόν !... Εἶνε κίνδυνος
 νὰ τελειώσῃ πολὺ ἄσχημα, πολὺ τραγικὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ... Ἐνὼ ἡ
 ἴσα — τὸ ἐξομολογηθῆμι ἐδῶ — μετανοῶ γιατί βοήθησα τὴ Λιάνα νὰ
 ἐνωθῇ με τὸν Ζακ...

(Ἄπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβᾶς)

Πὼς θὰ περάσουν ἡ νυκτερινῆς αὐτῆς ὄρας ;
 Πὼς θὰ μπορέσω νὰ κάμω ὑπόμονη ὡς τὸ πρωί, πὼς θὰ κνί-
 ξω μέσα μου τὸν πόνο ποῦ μοῦ κατατρώει
 τὰ σπλάχνα ;
 Θεέ μου, βοήθησέ με !.

Λιάνα, Λιάνα, ποῦ εἶσαι ; Γιατί μοῦ
 τὸ ἔκαμες αὐτό ; Πὼς θὰ ζήσω χωρὶς ἐ-
 σένα ; Ἄν ἤξερα ποῦ βρίσκεσαι αὐτὴ τὴ
 στιγμή θὰ ἔρχομουν νὰ σὲ πάρω, νὰ σ' ἀρ-
 πάξω μέσα ἀπὸ χίλιους !
 Γιατί νὰ μὴ βῶ τὸν Μονέλ σπῆτι του ;
 Θὰ τὸν ἐσκότανα !...
 Τὸ αἵμα του θὰ μοῦ δρόσιζε τίς φλόγες,

Καληνύχτα φίλε μου... Κ' ἐλπίζετε...

